

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3T/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619010162
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Gombárová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8619010162.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, samosudca JUDr. Jana Gombárová, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. januára 2022, v trestnej veci proti obžalovanej A. B. C., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona takto

r o z h o d o l :

Obžalovanú:

A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v Stropkove,
trvale bytom C., D.
XXXX/X,

podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník zo dňa 03.07.2019 č. Pv 227/18/7712, pre skutok, ktorého sa mala dopustiť tak, že

dňa 1.4.2017, 1.9.2017, 2.9.2017 a 3.9.2017 úmyselne nerešpektovala v tom čase platnú úpravu styku otca s maloletou dcérou a to neodkladné opatrenie Okresného súdu vo Svidníku, č. k. 2P/16/2015-806 zo dňa 8.8.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 2CoP 20/2016 zo dňa 29.9.2016, v zmysle ktorej je otec oprávnený stretávať sa s maloletou dcérou každý prvý víkend v mesiaci a to v piatok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu a nedeľu od 9.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky tak, že v čase školského roka (t.j. od 1.9. do 30.6. bežného roka), je otec povinný si maloletú vyzdvihnúť v piatok o 15.00 hod. z predškolského alebo školského zariadenia, ktoré maloletá navštevuje, v ostatných termínoch, resp. za situácie, ak maloletá tam nebude prítomná, sú otec a matka povinní odovzdať si navzájom maloletú riadne pripravenú pred bydliskom matky, kde tohto konania sa dopúšťala aj napriek tomu, že sa proti nej v minulosti použili bezvýsledné opatrenia Okresného súdu vo Svidníku v občianskom súdnom konaní pod sp.zn. 3Em/1/2014 smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu v podobe výzvy, ktorú si A. B. C. prevzala dňa 1.7.2014,

t e d a

po tom, čo sa proti nej bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marila výkon takého rozhodnutia alebo dohody alebo marila výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých,

č í m m a l a s p á c h a ť

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona,

lebo skutok nie je trestným činom.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Svidník podal dňa 3.7.2019 na obvinenú A. B. C. obžalobu pre skutok, ktorý právne kvalifikoval ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona na tom skutkom základe, že

- dňa 1.4.2017, 1.9.2017, 2.9.2017 a 3.9.2017 úmyselne nerešpektovala v tom čase platnú úpravu styku otca s maloletou dcérou a to neodkladné opatrenie Okresného súdu vo Svidníku, č. k. 2P/16/2015-806 zo dňa 8.8.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 2CoP 20/2016 zo dňa 29.9.2016, v zmysle ktorej je otec oprávnený stretávať sa s maloletou dcérou každý prvý víkend v mesiaci a to v piatok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu a nedeľu od 9.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky tak, že v čase školského roka (t.j. od 1.9. do 30.6. bežného roka), je otec povinný si maloletú vyzdvihnúť v piatok o 15.00 hod. z predškolského alebo školského zariadenia, ktoré maloletá navštevuje, v ostatných termínoch, resp. za situácie, ak maloletá tam nebude prítomná, sú otec a matka povinní odovzdať si navzájom maloletú riadne pripravenú pred bydliskom matky, kde tohto konania sa dopúšťala aj napriek tomu, že sa proti nej v minulosti použili bezvýsledné opatrenia Okresného súdu vo Svidníku v občianskom súdnom konaní pod sp.zn. 2Em/1/2014 smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu v podobe výzvy, ktorú si A. B. C. prevzala dňa 1.7.2014.

Pri prednese obžaloby upravil prokurátor v skutkovej vete obžaloby označenie občianskeho súdneho konania tak, že namiesto sp.zn. 2Em/1/2014, označil toto konanie spisovou značkou 3Em/1/2014.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaná A. B. C. urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že je nevinná zo skutku, ktorý je uvedený v obžalobe.

Následne súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, výsluchom svedka poškodeného E. C., výsluchom svedkyne A. C. A. a čítaním listinných dôkazov a to: pokyn OP na začatie trestného stíhania, zápisnice o trestnom oznámení, rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, správa GP k návrhu na postup podľa § 363 a nasl. Tr. poriadku, výzvy Okresného súdu Svidník k dodržiavaniu úpravy styku s maloletou, správa ÚPSVaR Prešov, e-mailová komunikácia zaslaná A. C., žiadosť a rozhodnutia súdu, podklady doložené obhajcom obvinenej v prípravnom konaní, podklady doložené poškodeným E. C. v prípravnom konaní, obžaloba na obvinenú z roku 2018, rozhodnutia predložené obžalovanou a to rozhodnutie ÚS SR na č.l. 304-309, rozhodnutie Okresného súdu Svidník na č.l. 310-312, listinné dôkazy predložené obžalovanou na hlavnom pojednávaní na č.l. 332-335, listinné dôkazy predložené poškodeným na hlavnom pojednávaní na č.l. 337-344, rozsudky Okresného súdu Bratislava III sp. zn. XXP/XX/XXXX a XXP/XXX/XXXX, výpis z ústrednej evidencie priestupkov MV SR, odpis z registra trestov na obžalovanú, pracovný posudok, kópia pracovnej zmluvy správa o povesti, uznesenie Okresného súdu Svidník č.k. 2P/16/2015-1280 zo dňa 7.2.2017, uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 9CoP/11/2017-1533, uznesenie Okresného súdu Svidník č.k. 4Em/1/2015703 zo dňa 26.10.2016, uznesenie Okresného súdu Svidník č.k. 4Em/1/2015-705 zo dňa 27.10.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 21CoE/9/2017-872 zo dňa 7.3.2017, uznesenie Okresného súdu Svidník č.k. 4Em/1/2015-950 zo dňa 2.6.2017, uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 20CoE/65/2017-1102 zo dňa 26.2.2018. Oboznámený bol aj pripojený spis Okresného súdu Svidník sp.zn. 3Em/1/2014, z ktorého bol prečítaný návrh na súdny výkon rozhodnutia, výzva okresného súdu a uznesenie o zastavení výkonu rozhodnutia.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovné:

Obžalovaná vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že celé konanie poškodeného považuje za kriminalizovanie jej osoby a za stresovanie dieťaťa, pretože od roku 2013, kedy jej bývalý manžel podal návrh na rozvod manželstva, podal na ňu množstvo iných žalôb, kde si okrem iného uplatňuje aj náhradu škody za neuskutočnené stretnutia s dcérou a zamestnáva tak nielen súdy, ale aj ďalšie

inštitúcie, aby celý tento proces naťahoval a predlžoval. Otec sa s dcérou nestretol už 3 roky a aj v roku 2017, ktorý je predmetom tejto obžaloby prišiel na stretnutie len z toho dôvodu, aby na ňu mohol podať ďalšie trestné oznámenie.

K stretnutiu, ktoré sa malo uskutočniť 01.04.2017, teda v sobotu, uviedla, že tomuto stretnutiu predchádzali udalosti z 31.03.2017, kedy sa mali zúčastniť výchovného poradenstva na základe nariadeného neodkladného opatrenia. Toto rozhodnutie bolo vydané niekedy v mesiaci február 2017 a na základe toho obžalovaná kontaktovala psychologičku v Prešove na Referáte psychologicko-poradenských služieb (RPPS), a to mailom a telefonicky. Konkrétne išlo o F. F. A., ktorá jej odpísala, že stretnutie sa uskutoční dňa 31.03.2017 o 15.00 hod., a následne dňa 01.04.2017, od 9.00 hod. do 12.00 hod. Na základe uvedeného bola obžalovaná s dcérou v tento deň o 15.00 hod. v Prešove, kde spolu s psychologičkou čakali na pána C. asi 30 minút, ale tento sa nedostavil a nijako sa neospravedlnil. Telefonicky nekontaktoval ani ju osobne. Počas toho, ako na otca čakali, jej prišla sms-správa od jej rodičov, že pred ich domom v Chotči č. X, sa nachádza p. C. spolu s políciou. Následne sa obžalovaná dozvedela od polície, že aj v tento deň 31.03.2017, na ňu otec podal trestné oznámenie. Pritom to bol otec, ktorý nedošiel na výchovne poradenstvo a maril neodkladné opatrenie, v dôsledku čoho psychologička uviedla, že stretnutie 01.04.2017 sa neuskutoční, vzhľadom na neuskutočnené poradenstvo 31.03.2017. Ohľadom stretnutia dňa 01.04.2017 uviedla, že otec hneď, ako vyšiel z auta začal si všetko kamerovať na svoj mobilný telefón. Keď ho dcéra uvidela, vravela, že s otcom nikde nejde. Obžalovaná vtedy prišla k bránke a komunikovala s otcom, pýtala sa ho, prečo nebol deň predtým na výchovnom poradenstve. Dodala, že dcéra bola pripravená, avšak obžalovaná odmieta postupovať tak, ako by si to otec predstavoval, aby dcéru násilím ťahala z domu k nemu. Otec prišiel na stretnutie s naučenými frázami, aby mu odovzdala dcéru podľa vydaného neodkladného opatrenia, stretnutie trvalo 2-3 minúty. V tento deň políciu nevolal, ale odišiel a následne sa od policajtov dozvedela, že na ňu podal trestné oznámenie. Správanie svojej dcéry v uvedený deň opísala tak, že keď dcéra cez okno videla prichádzať auto p. C. začala plakať, hovorila, že sa bojí a triasli sa jej kolienka. Z uvedeného dôvodu vyšla obžalovaná von len sama a pri komunikácii s otcom otvorila bránku a pozývala ho dnu, on to však odmietol a odišiel. Obžalovaná ďalej vypovedala, že v tom čase vychádzala z rozhodnutia B. G. ohľadom výchovného opatrenia, na základe ktorého sa mali dňa 31.3.2017 zúčastniť sedenia u psychologičky a okrem toho platilo v tom čase neodkladné opatrenie ohľadom úpravy styku. Strach jej dcéry pramenil podľa obžalovanej z negatívnych spomienok, konkrétne išlo o 3 stretnutia s otcom v období roku 2014. Na dcéru negatívne pôsobil aj to, že otec na mnoho stretnutí prichádzal s asistenciou polície nielen k nim domov, ale aj keď išiel za dcérou do škôlky. Objasnila tiež, že v súvislosti s rozhodnutím súdu o uložení výchovného opatrenia z februára 2017, jej právny zástupca vysvetlil, že sa majú zúčastniť sociálneho poradenstva v Prešove a preto po doručení tohto rozhodnutia sama kontaktovala psychologičku.

K stretnutiam, ktoré sa mali uskutočniť 01.09.2017, 02.09.2017 a 03.09.2017, obžalovaná uviedla, že týmto stretnutiam predchádzalo súdne pojednávanie na Okresnom súde Svidník dňa 31.08.2017, na ktorom bola vypočutá aj dcéra H. u B. G. a kde prejavila svoj názor na otca, že sa s ním nechce stretnúť. Uvádzala tam, čo jej robil otec a jeho rodičia a následne sa ona tohto pojednávania nezúčastnila do konca, pretože po výsluchu si H. vyžadovala jej prítomnosť. Napriek všetkému, čo si otec vypočul na pojednávaní dňa 31.08.2017, prišiel nasledujúceho dňa pred ich dom a dožadoval sa stretnutia s dcérou. Otec opäť prišiel bez pozdravu a skončilo to tým, že obžalovanej oznámil, že ide na ňu podať trestné oznámenie. Obžalovaná následne išla dnu k dcérke, ktorá v tom čase bola v dome so starými rodičmi a plakala. Poukázala na jej mailovú komunikáciu s p. C. zo dňa 01.09.2017 o 17.06 hod. Doplnila tiež, že v uvedený deň mala dcéra psychosomatické prejavy v podobe toho, že sa jej vrátilo pomočovanie, celú noc nespala, zvracala, takto to trvalo celý víkend. Dokonca aj v priebehu dňa sa prejavil u nej únik moču. Skončilo to tak, že dcéra nebola schopná nastúpiť do školy dňa 04.09.2017 a namiesto toho v uvedený deň navštívili pediatričku. Rovnako, ako stretnutie 01.09.2017 prebehli aj ďalšie dve stretnutia, a to 02.09. a 03.09.2017. H., keď videla ešte z vnútra domu otcove auto, tak znovu začala plakať, obžalovaná následne opäť vyšla von z domu a oznámila otcovi dieťaťa vôľu dieťaťa, že sa s ním nechce stretnúť. Celé to trvalo 1-2 minúty a následne otec na ňu odišiel podať trestné oznámenie. Uviedla, že otec mal vždy možnosť prísť do domu a presvedčiť sa v akom stave je jeho dcéra, pretože ho pozývala, ale ani raz to neurobil. Obžalovaná vypovedala, že dcéru vždy podporovala a vyzývala ju, že pôjdu za otcom spolu, že ju vezme na ruky, vravela jej, že pôjdu niekde na výlet, že si budú spolu kresliť a podobne. Poukázala na to, že má odbornosť v špeciálnej pedagogike, čo využíva keď sa dcére venuje. Dodala, že stav jej dcéry sa od roku 2017, od kedy sa otec prestal stretávať s dcérou, stále zlepšuje,

ale naďalej je v sledovaní a spolupracuje s A. D. E. A. H.. Dcéra musela zmeniť bydlisko a nastúpila do školy v Bratislave, na základe odporúčania odborníkov.

Obžalovaná na otázku súdu uviedla, že pokiaľ ide o realizáciu styku v prvý septembrový víkend 2017 predpokladala, že otec si vyhodnotí to, čo počul na hlavnom pojednávaní a že pokiaľ nasledujúci deň príde k ich domu, tak očakávala len komunikáciu medzi nimi dvoma, ako rodičmi dcéry. Tiež bližšie popísala prípravu dcéry na stretnutie s otcom keď uviedla, že už 31.08.2017 po tom, ako sa vrátili z pojednávania domov, kde dcéra videla aj svojho otca, nechala najskôr dcéru, aby si oddýchla a následne formou rozprávkového čítania ju pripravovala na to, že nasledujúci deň príde za ňou jej otec, táto forma jej bola odporúčaná aj zo strany odborníkov. Dcére vravela, že sa pôjdu spolu poprechádzať a potom ona odíde domov. Dcéra mala totiž zábrany zostať s otcom bez jej prítomnosti a vyjadrovala sa v tieto dni v tom zmysle, že ona s otcom nikde nepôjde, že sa ho bojí a že to povedala aj pani sudkyňa, ktorej tiež ukazovala, čo jej otec a starí rodičia robili. S dcérou o otcovi rozprávala často, ale dcéra bola voči nemu vždy negativisticky naladená, nechcela o ňom rozprávať. Jej postoj k otcovi pramení z toho, že bola svedkom invektív a vulgarizmov zo strany otca, voči obžalovanej a rovnako bola svedkom toho, ako sa o nej vulgárne vyjadrovali aj rodičia jej bývalého manžela. Dcéra obžalovanej bola opätovne vypočutá a prejavila svoj názor na otca v októbri 2020 na Okresnom súde Bratislava, kde sa aktuálne riešia stretnutia zo starými rodičmi, konkrétne podala návrh na zrušenie rozhodnutia, ktorým boli upravené stretnutia dcéry zo starými rodičmi, pričom bolo vydané rozhodnutie, ktorým bola úprava týchto stretnutí zrušená, avšak ešte nie právoplatné. Na súde v Bratislave otec podal návrh na zverenie dcéry do jeho starostlivosti, teda do Rakúska.

Svedok poškodený, E. C., vo svojej výpovedi k realizácii styku dňa 01.04.2017 uviedol, že v uvedený deň sa mal realizovať styk s dcérou podľa predbežného opatrenia, podľa ktorého sa mal dostaviť pred dom v Chotči, matka v ten deň však poukazovala na iné rozhodnutie, ktoré bolo vydané a podľa ktorého sa malo uskutočniť stretnutie pred sociálnym pracovníkom v Prešove. On však bol pučený jeho právnikmi, že uvedené rozhodnutie nemá vplyv na predbežné opatrenie, ktoré v tom čase platilo. Poukázal na to, že podľa vtedy platného opatrenia sa mal styk uskutočniť bez prítomnosti matky, pretože súd na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že styk s dcérou nie je možné realizovať za prítomnosti matky. Keďže stretnutie so sociálnym pracovníkom v Prešove malo byť za prítomnosti matky považoval to za kontraproduktívne a tiež dodal, že samotní sociálni pracovníci sa následne vyjadrili, že poradenstvo nemôže byť vykonávané v tých dňoch a časoch, ako to súd v rozhodnutí uviedol. Predmetné rozhodnutie o výchovnom opatrení bolo neskôr zrušené. Nepovažoval preto za potrebné reagovať na výzvu sociálky. Tejto čiastkovej udalosti, ktorá sa odohrala v tomto dni predchádzali mesiace udalostí, ktoré boli prejednávané na súdnych pojednávaniach na okresnom súde či krajskom súde, ktorých argumentácia ho utvrďovala v tom, že čas strávený otca s dcérou má byť strávený striktnie bez prítomnosti matky. Dcéra mala byť či po psychickej a fyzickej stránke pripravené na akt vydania. Samotnú realizáciu styku dňa 1.4.2017, popísal tak, že prišiel pred dom, dcéru však nevidel, vyšla matka a povedala mu, že dcéra s ním odmieta ísť. On nevedel identifikovať, či je dcéra v dome alebo nie a obžalovanej povedal, že odchádza a podá trestné oznámenie. V tú sobotu sa matka riadila iným predbežným opatrením, ktoré upravovalo výchovné opatrenie v podobe absolvovania sedenia so sociálnym pracovníkom, avšak v tento deň podľa platného predbežného opatrenia mal mať on upravený styk s dcérou tak, ako to uviedol. Obžalovaná mu pri tomto stretnutí uviedla, že dcéra s ním nechce ísť, že on nerešpektuje jej predbežné opatrenie. Dcéru vtedy vôbec nevidel, teda ani nevie, či tam vôbec bola. Ozrejmil ešte, že obžalovaná sa vtedy riadila výchovným opatrením, v ktorom išlo o stretnutie na sociálke v Prešove, ale jemu bolo vysvetlené právnikmi, že sa má riadiť predbežným opatrením a nie výchovným opatrením. Doplnil tiež, že dcéru v tom čase dlhšiu dobu nevidel, ale jeho vzťah k nej bol stále dobrý a pozitívny, svoju dcéru ľúbi a vnímal to tak, že aj dcéra sa chce s ním stretnúť, len je jej v tom bránené. Pred uvedeným stykom sa reálne s dcérou stretol v decembri 2014, kedy mu matka dcéru odovzdala na stretnutie a jedno odovzdanie dieťaťa bolo, keď s dieťaťom strávil noc v lete koncom augusta 2014, kde u neho dcéra prespala. Ešte jedno stretnutie nariadil súd tiež koncom augusta 2014, kedy bol s dcérou v Habure a tiež v Bardejovských kúpeľoch. Po tomto období sa dlho s dcérou nestretol. K tomu, ako využíval možnosti styku s dcérou uviedol, že do určitého času chodil veľmi často, ale keď videl, že to nemá význam a zistil, že matka po týchto stretnutiach predvádza dieťa pred psychológov, čo robila dlhodobo, tak s tým prestal a dlhšiu dobu sa s dcérou nestretával, aby ju ochránil pred nátlakom matky, aby matka nemala objekt, proti ktorému by útočila a vodila dieťa po psychológoch, kvázi kvôli nemu, robila tak v r. 2014, 2015 a 2016. Svedok poškodený tiež potvrdil, že v roku 2017 nekomunikoval s ním z Referátu poradensko-psychologických služieb v Prešove, lebo na to nemal dôvod a nezúčastnil

sa ani jedného stretnutia v rámci výchovného opatrenia, lebo to nepokladal pre seba za smerodajné. Výchovné opatrenie považoval za absolútne nelogické, pretože v piatok si mal prebrať dieťa zo škôlky a výchovné opatrenie mala absolvovať len matka, kde jej malo byť vysvetlené ako má pripraviť dieťa na stretnutie s otcom. Toto rozhodnutie napokon bolo, podľa jeho vyjadrenia, zrušené a tým sa potvrdilo, že to nemalo žiaden význam.

K priebehu stretnutia s dcérou dňa 1.9.2017 svedok poškodený uviedol, že o 15.00 hod. sa dostavil pred dom v obci Chotča, vyšla exmanželka sama bez dcéry k bráne, on stál na ceste, spýtal sa jej či bude rešpektovať neodkladné opatrenie, na čo ona odpovedala, že aké opatrenie, že o čom to on rozpráva, že ona má dva rozsudky súdu a výchovné opatrenie. Ďalej mu povedala, že si vypočul názor dcéry, že ho nechce, že sa ho bojí, včera si to riadne počul, zimomriavky každému išli, len tebe nie, presadzujú svoje práva nad právami dieťaťa. Po takomto privítaní mu nič neostávalo, len ísť podať trestné oznámenie. Dňa 2.9.2017 opäť ráno prišiel do Chotče pred dom bývalej manželky, táto mu opäť oznámila, že dcéra s ním nechce ísť, používala stále tie isté frázy a vravela, že dcéra sa ho bojí, že plače a že je schovaná. On však dcéru nevidel a nevedel si to nijako overiť. Snažil sa nevyhrocovať situáciu, a preto zakaždým buď privolal hliadku, aby mal dôkaz, že na uvedenom mieste skutočne bol, pretože aj táto skutočnosť bola zo strany obžalovanej spochybňovaná, alebo išiel sám podať trestné oznámenie na políciu. Rovnaký postup sa opakoval aj nasledujúci deň 03.09.2017. Teda exmanželka vyšla vonku bez dcéry a keď uvidel, že dcéra nie je s ňou, tak to už ďalej nechcel naťahovať, nevolal ani hliadku a išiel rovno podať trestné oznámenie. Doplnil, že neskôr z písomných podaní matky, ktoré zaslala súdu, aby vysvetlila a popísala priebeh styku v týchto dňoch s dcérou, sa dozvedel, že dcéra mala reagovať na neho takým spôsobom, že kopala, mala sa pocikávať a podobne, to si nechala matka potvrdiť aj u psychológov. On však uvedeným tvrdeniam neverí a tieto spochybňuje, pretože dcéru ani v jeden deň nevidel, nevie si to teda overiť. V ďalšom období matka podala návrh na zmenu úpravy styku v tom zmysle, aby bol nariadený zákaz styku dcéry s otcom a tým len potvrdila svoj úmysel. Dodal, že dcéra nemôže mať za ten víkend na neho negatívne spomienky alebo zážitky, pretože ju vôbec nevidel. Doplnil, že v predchádzajúcich obdobiach boli rôzne situácie aj horšie a psychicky náročné aj pre dieťa, vtedy niekedy aj zazrel dcéru, keď dcéra vykukovala spoza matky. Ak by ho dcéra v tom čase odmietala, tak by sa takto nesprávala. Potom, čo zažil v predchádzajúcich obdobiach, tak v období r. 2017 už rezignoval a uvedené stretnutia prebiehali pomerne pokojne takým spôsobom ako to popísal. Na položené otázky svedok poškodený uviedol, že v dňoch 1-3. 9.2017 dcéru nevidel ani nepočul, potvrdil však že ho obžalovaná volala domov. Rovnako vo výpovedi spomenul, že dcéru videl na súde dňa 31.8.2017, keď bola na návrh matky vypočutá. Potvrdil, že bol na tomto pojednávaní oboznámený s výpoveďou dcéry, ktorá bola vypočutá sudkyňou ešte pred pojednávaním. Na otázku obhajcu uviedol, že v roku 2016 a 2021 podával návrh na zverenie dcéry do jeho osobnej starostlivosti, avšak oba návrhy boli zamietnuté s tým, že rozhodnutie z roku 2021 ešte nie je právoplatné. Svoj vzťah s exmanželkou v roku 2017 popísal ako normálny, kludný, nedochádzalo medzi nimi ku konfliktom a on rešpektoval postoj matky a zmieril sa s tým. Po uvedenom pojednávaní v roku 2017 oznámil prostredníctvom súdu, že si realizáciu ďalších stretnutí nebude uplatňovať.

Svedkyňa, A. C. A., ktorá je matkou obžalovanej vo výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že v období predmetných skutkov v roku 2017, žili v jednej domácnosti spolu s dcérou a s vnučkou a spolu zažívali aj príkorie, ktoré vznikalo pri týchto stretnutiach. Čo sa týka stretnutia dňa 01.04.2017 uviedla, že jej dcéra vnučku pripravovala na stretnutie s p. C., avšak keď p. C. prišiel na stretnutie, tak vnučka bola plačlivá, rozrušená, nervózna a odmietala sa stretnúť s otcom, pretože rany, ktoré jej zostali na duši a o ktorých jej vnučka rozprávala a negatívne spomienky boli silnejšie než to, aby išla s otcom. Jej dcéra preto vyšla za p. C. z domu sama a čo si hovorili oni dvaja, toho už svedkom nebola. Čo sa týka správania jej vnučky vo vnútri tak, aj napriek tomu, že ju matka motivovala k stretnutiam, vnučka sa obrátila na ňu a jej manžela so slovami: „Zachráňte ma, ja s ním nepôjdem.“ Následne celú noc musela byť rozsvietená lampa, vnučka sa sťažovala na bolesti bruška, hlavy a nemohla zaspáť, bolo to strašné a všetci to museli spolu prežívať. Svedkyňa uviedla, že má vedomosť o výchovných opatreniach z toho obdobia, nakoľko žili v spoločnej domácnosti a vedela preto o týchto rozhodnutiach od dcéry. Vie, že boli vydané v tom čase dve výchovné opatrenia - jedno vydala B. G. v rámci konania vo veci samej a druhé vydal B. I. v rámci súdneho výkonu rozhodnutia. Rozhodnutia nečítala, ale vie, že sa mali obaja rodičia zúčastniť sedenia s psychologičkou a cieľom toho bolo, aby sa zlepšila komunikácia medzi nimi a aby sa tým aj prispelo k realizácii styku otca s dieťaťom. Tieto sedenia mali absolvovať v Prešove a jej dcéra sa zúčastnila spolu s vnučkou na každom sedení, na ktoré boli predvolané. Ku vzťahu vnučky a jej otca uviedla, že vzťah nebol žiadny, pretože žili v spoločnej domácnosti len veľmi krátko. Keď mala vnučka 11

mesiacov, tak dcéra s ňou prišla bývať k nim a bývala u nich až do septembra r. 2017. Vnučka má na otca len negatívne spomienky spojené so súdnymi výkonmi rozhodnutí a s policajnou hliadkou. Doplnila, že po návrate dcéry do vnútra sa vnučka dcéry len spýtala, či príde polícia, pretože toho sa bála, na čo jej dcéra odpovedala, že ona to nevie. Podľa svedkyne, otec prišiel na stretnutie dňa 01.04.2017 a takisto bol pred ich domom deň predtým, ale to ona s manželom z domu nevychádzali, lebo vedeli, že dcéra je na stretnutí v Prešove, kde malo byť realizované výchovné opatrenie a potom prišiel v septembri r. 2017. Ich vzťahy boli na bode mrazu. F. C. dcéru neoznamoval, kedy príde a bude si uplatňovať styk s dcérou, preto bola moja vnučka stále v priebehu mesiaca pripravovaná na takéto stretnutie.

Súčasťou spisu je aj výzva Okresného súdu Svidník k dodržiavaniu úpravy styku otca s maloletou dcérou E. A. C. zo dňa 17.6.2014 a k nej pripojená doručenka, z ktorej je zjavné, že táto výzva bola obžalovanej doručená dňa 1.7.2014. Na uvedenú výzvu poukazuje obžaloba priamo v skutkovej vete, ako na opatrenie smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu, ktoré bolo v minulosti voči obžalovanej bezvýsledne použité. Táto výzva sa týkala dodržiavania predbežného opatrenia nariadeného uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 4.3.2014 č.k. 5CoP/5/2014-98 v spojení s opravným uznesením zo dňa 20.3.2014. Po oboznámení pripojeného spisu Okresného súdu Svidník sp.zn. 3Em/1/2014 možno uzavrieť, že predmetná výzva bola vydaná v konaní vedenom pod sp.zn. 3Em/1/2014 a len v dôsledku chyby v písaní je v záhlaví tejto výzvy nesprávne uvedená spisová značka 2Em/1/2014. Uvedené skutočnosti sa prejavili aj v úprave skutkovej vety obžaloby zo strany prokurátora pri prednese obžaloby.

Prečítané boli aj ďalšie výzvy k dodržiavaniu styku otca s mal. E. A. vydané v rámci vykonávacieho konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 4Em/1/2015 zo dňa 4.2.2015, 30.8.2016 a 3.10.2016 a v rámci vykonávacieho konania pod sp.zn. 3Em/1/2016 zo dňa 3.2.2016. Tieto výzvy sú vždy okrem obžalovanej v postavení povinnej vo vykonávacom konaní, adresované aj E. C. ako oprávnenému vo vykonávacom konaní a tiež opatrovníkovi.

Uznesením Okresného súdu Svidník, č. k. 2P/16/2015-806 zo dňa 8.8.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 2CoP 20/2016 zo dňa 29.9.2016, bolo vydané neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého je otec oprávnený stretávať sa s maloletou dcérou každý prvý víkend v mesiaci a to v piatok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu a nedeľu od 9.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky tak, že v čase školského roka (t.j. od 1.9. do 30.6. bežného roka), je otec povinný si maloletú vyzdvihnúť v piatok o 15.00 hod. z predškolského alebo školského zariadenia, ktoré maloletá navštevuje, v ostatných termínoch, resp. za situácie, ak maloletá tam nebude prítomná, sú otec a matka povinní odovzdať si navzájom maloletú riadne pripravenú pred bydliskom matky.

Predmetné uznesenie predstavovalo vykonávací titul v dvoch, v tom čase súbežne vedených, vykonávacích konaniach na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 4Em/1/2015 a 3Em/1/2016. Z uvedeného dôvodu boli uznesením Okresného súdu Svidník č.k. 4Em/1/2015-703 zo dňa 26.10.2016 obe tieto konania spojené na spoločné konanie vedené ďalej pod sp.zn. 4Em/1/2015.

Následne, uznesením Okresného súdu Svidník č.k. 4Em/1/2015-705 zo dňa 27.10.2016, bolo nariadené maloletej E. A. C. a rodičom maloletej E. C. a A. B. C. výchovné opatrenie – povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu na Referáte poradensko-psychologických služieb ÚPSVaR Prešov. V dôsledku odvolania podaného oprávneným E. C. bolo toto uznesenie preskúmané Krajským súdom v Prešove, ktorý svojím uznesením zo dňa 7.3.2017 č.k. 21CoE/9/2017-872 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie so spresnením, že výchovné opatrenie sa ukladá na dobu 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia, teda od 20.4.2017.

Uznesením Okresného súdu Svidník č.k. 4Em/1/2015-950 zo dňa 2.6.2017 bolo odložené vykonávacie konanie o výchove mal. E. A. C. do právoplatného skončenia výchovného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 27.10.2016, sp.zn. 4Em/1/2015-705. Predmetné uznesenie o odklade vykonávacieho konania bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.2.2018 č.k. 20CoE/65/2017-1102 z dôvodu, že v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu č.k. 21CoE/9/2017-872 zo dňa 7.3.2017 bolo výchovné opatrenie nariadené na dobu 6 mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia. Predmetné uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20.4.2017 a uplynutím šiestich mesiacov, t.j. v októbri 2017, došlo k ukončeniu výchovného opatrenia.

Pretože obžalovaná i poškodený vo svojej výpovedi (pokiaľ išlo o styk otca s maloletou dňa 1.4.2017) poukazovali aj na ďalšie v tom čase prijaté výchovné opatrenie, vyžiadali si súd aj predmetné rozhodnutie, ktoré bolo na hlavnom pojednávaní prečítané. Z uznesenia Okresného súdu Svidník č.k. 2P/16/2015-1280 zo dňa 7.2.2017 je zrejmé, že I. výrokom bol zamietnutý návrh otca maloletej na zmenu a nariadenie neodkladného opatrenia. II. výrokom súd uložil maloletej a jej rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu na referáte poradensko-psychologických služieb ÚPSVaR Prešov každý prvý víkend v mesiaci a to v piatok od 15.00 hod. do 18.00hod. a v sobotu od 9.00 hod. do 12.00 hod. Z odôvodnenia tohto uznesenia (bod 42 na str. 13 uznesenia) vyplýva, že súd toto výchovné opatrenie nariadil práve v čase, keď sa má uskutočňovať styk otca s maloletou, aby sa tento styk čiastočne realizoval za prítomnosti odborného poradcu, ktorého je ÚPSVaR povinný zabezpečiť. Na základe odvolaní podaných proti tomuto uzneseniu zo strany matky i otca, bolo toto rozhodnutie preskúmané odvolacím súdom. Krajský súd v Prešove svojim uznesením zo dňa 9.5.2017 č.k. 9CoP/11/2017-1533 potvrdil napadnuté uznesenie vo výroku o zamietnutí návrhu otca maloletej na zmenu a nariadenie neodkladného opatrenia a zmenil tiež toto uznesenie vo výroku o povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu tak, že uložil rodičom maloletej povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu na referáte poradensko-psychologických služieb ÚPSVaR Prešov, a to raz mesačne po predchádzajúcej písomnej dohode s psychológom ÚPSVaR Prešov v rozsahu 4 hodín mesačne po dobu 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 31.05.2017.

Zo správy ÚPSVaR Prešov z poradensko-psychologického procesu na č.l. 177 je zrejmé, že o tomto rozhodnutí Okresného súdu Svidník č.k. 2P/16/2015-1280 mal psychológ RPPS vedomosť na základe vyrozumienia kolízneho opatrovníka mal. E. A. C.. O účasti a termíne realizácie výchovného opatrenia sa matka A. B. C. vopred informovala telefonicky. Vzhľadom k tomu, že realizácia výchovného opatrenia mala prebiehať prvý víkend v mesiaci a išlo o prelom mesiacov marec a apríl 2017, psychológ RPPS si v tejto veci vyžiadala stanovisko sudkyne, ktorá o uznesení rozhodla. Podľa jej stanoviska je prvý víkend v mesiaci 31.3.2017 a 1.4.2017, o čom psychológ matku informoval. Dňa 31.3.2017 sa o 15.00 hod. dostavila na RPPS A. C. s maloletou dcérou. Psychológ nechal časový priestor na dostavenie sa otca maloletej, ktorý sa v tento deň na RPPS nedostavil a psychológa ani následne nekontaktoval. Otec maloletej sa v piatok nedostavil, ani psychológa nevyrozumel. Keďže cieľom prvého stretnutia je za účasti všetkých aktérov dohodnúť kontrakt, čo nebolo možné uskutočniť, v sobotu 1.4.2017 sa stretnutie neuskutočnilo. Opakované individuálne stretnutie iba s matkou a jej dcérou bez účasti otca by nebolo efektívne a nenapĺňalo by cieľ výchovného opatrenia určeného dieťaťu a obom rodičom. Vzhľadom k týmto skutočnostiam nebolo nevyhnuté psychológovi RPPS uložiť prácu nadčas k realizácii neodkladného opatrenia v sobotu 1.4.2017.

Na hlavnom pojednávaní bol prečítaný aj podstatný obsah konečného rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 9.4.2018 č.k. 2P/16/2015-2129 vo veci starostlivosti súdu o maloletú E. A. C., ktorým bol zamietnutý návrh otca na zverenie maloletej do jeho osobnej starostlivosti, ako aj návrh matky na zákaz styku otca s maloletou. Súd ďalej rozhodol, že otec maloletej je oprávnený stykať sa s maloletou v každom párnom týždni v kalendárnom roku v piatok vždy v čase od 13.00 hod. do 18.00 hod. v prítomnosti matky za asistencie psychológa občianskeho združenia Poradenské centrum Nádej so sídlom Mokrohájska 3, 841 04 Bratislava, v priestoroch tohto občianskeho združenia, príp. na miestach určených týmto združením, ale vždy za asistencie určeného psychológa. Týmto spôsobom upravený styk bude trvať po dobu, ktorá bude závisieť od hodnotení Poradenského centra Nádej, zasielaných súdu vždy po uplynutí 2 mesiacov takto realizovaného styku.

Podľa § 349 Trestného zákona, kto po tom, čo sa proti nemu bezvýsledne použili opatrenia v civilnom procese smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, marí výkon takého rozhodnutia alebo dohody alebo kto marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Objektom tohto trestného činu je záujem na riadnom výkone rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí alebo výkone neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Objektívna stránka spočíva v konaní páchatel'a, ktorým

a/ marí výkon rozhodnutia súdu alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí, pričom opatrenia v civilnom procese smerujúce k ich výkonu neboli úspešné, alebo
b/ marí výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese na ochranu osôb ohrozených násilím alebo vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Prostriedkami trestného práva by sa preto nemalo vynucovať plnenie povinností vyplývajúcich z rozhodnutí vydaných v civilnom konaní, a ak, tak len takých, kde nie je možná alebo účinná iná náprava. Na vynucovanie plnenia týchto povinností majú slúžiť iné právne prostriedky – súdny výkon rozhodnutia.

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje u páchatel'a úmyselné zavinenie.

Medzi stranami konania nebolo sporné, že otec maloletej sa dňa 1.4.2017 a v dňoch 1., 2. a 3.9.2017 dožadoval styku s maloletou dcérou, a to v súlade s úpravou styku vyplývajúcou z neodkladného opatrenia Okresného súdu Svidník, č. k. 2P/16/2015-806 zo dňa 8.8.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 2CoP 20/2016 zo dňa 29.9.2016, pričom k styku ani v jednom prípade nedošlo. Podľa tvrdenia obžalovanej maloletá stretnutie s otcom vo všetkých štyroch prípadoch odmietla a navyše obžalovaná poukazovala na skutočnosť, že sa v tom čase riadila aj ďalšími rozhodnutiami súdu. V zmysle podanej obžaloby, obžalovaná týmto konaním úmyselne nerešpektovala v tom čase platnú úpravu styku otca s maloletou dcérou, a to neodkladné opatrenie a tohto konania sa dopúšťala aj napriek tomu, že sa proti nej v minulosti použili bezvýsledné opatrenia v občianskom súdnom konaní pod sp.zn. 3Em/1/2014 smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu v podobe výzvy, ktorú obžalovaná prevzala dňa 1.7.2014.

Pokiaľ ide o stretnutie dňa 1.4.2017, obžalovaná sa bránila tým, že keď jej dcéra videla cez okno prichádzať auto svojho otca, začala plakať, hovorila že sa bojí, triasli sa jej kolienka. Preto vyšla na dvor k bránke len obžalovaná a pýtala sa otca dieťaťa prečo nebol deň predtým na výchovnom poradenstve a pozývala ho dnu, on to však odmietol.

Poškodený sa k udalostiam súvisiacim s realizáciou styku dňa 1.4.2017 vyjadril v tom zmysle, že aj keď mal vedomosť o tom, že sa v Prešove má zúčastniť sociálneho poradenstva, toho sa vedome nezúčastnil, aj keď sa nachádzal na území SR a namiesto toho sa domáhal realizácie styku striktnie podľa vtedy platného neodkladného opatrenia. Tento svoj postoj odôvodnil tým, že ho tak usmernili jeho právnici a že v konečnom dôsledku bola preukázaná nelogickosť výchovného opatrenia, pretože toto bolo neskôr zrušené.

Je tiež nesporné, že v rozhodnom období, keď platilo spomínané neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s dcérou, bolo vedené tiež vykonávacie konanie na podklade tohto neodkladného opatrenia pod sp.zn. 4Em/1/2015 a rovnako aj konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletú E. A. C.. Z uvedeného dôvodu nemožno, podľa názoru súdu, vnímať neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s dcérou izolovane, ale v kontexte s ďalšími vtedy prijatými rozhodnutiami. Bolo totiž preukázané, že okrem výziev k dodržiavaniu úpravy styku otca s maloletou dcérou, ktoré súd v rámci vykonávacieho konania zasielal obžalovanej za účelom dobrovoľného plnenia neodkladného opatrenia (tieto výzvy boli mimochodom vždy zasielané aj otcovi dieťaťa ako oprávnenému vo vykonávacom konaní a tiež opatrovníkovi dieťaťa, pretože určité časti týchto výziev sa dotýkali priamo ich), bolo v tomto vykonávacom konaní, po spojení vecí na spoločné konanie, dňa 27.10.2016 vydané aj uznesenie o uložení výchovného opatrenia spočívajúceho v povinnosti oboch rodičov a maloletej E. A. C. podrobiť sa sociálnemu poradenstvu. Rovnako tiež vo veci starostlivosti súdu o maloletú E. A. C. bola konajúcou sudkyňou dňa 7.2.2017, uznesením pod č.k. 2P/16/2015-1280, uložená maloletej a jej rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu a to práve v čase, keď sa mal uskutočňovať styk otca s maloletou, aby sa tento styk čiastočne realizoval za prítomnosti odborného poradcu.

V uvedenom období teda rozhodli o uložení výchovného opatrenia dvaja sudcovia Okresného súdu Svidník rozdielne. JUDr. Calko v konaní 4Em/1/2015 uložil dňa 27.10.2016 výchovné opatrenie s tým, že neurčil deň a čas stretnutí účastníkov konania so psychológom. Naproti tomu uznesenie vydané dňa 7.2.2017 v konaní XP/XX/XXXX B. G., upravovalo absolvovanie odborného poradenstva odlišne a to v piatok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu od 9.00 hod. do 12.00 hod., t.j. v čase, ktorý má otec určený rozhodnutím súdu na styk s dieťaťom. Nielen pre účastníkov konania, ale aj pre psychológa RPPS, ktorý mal poradenstvo poskytovať, však bola dôležitá jednoznačnosť zadanej požiadavky.

Na tomto mieste je potrebné poznamenať, že skutočnosť, že v rovnakom období boli popri sebe súdmi nariadené dve výchovné opatrenia (jedno vo vykonávacom konaní 4Em/1/2015 a druhé v základnom konaní 2P/16/2015) neprispela k prehľadnosti úpravy styku a jej realizácie. Je pravdou aj to, že uvedené uznesenia o výchovných opatreniach neboli v dôsledku podaných odvolaní právoplatné, avšak je pravdou aj to, že boli vykonateľné už ich doručením účastníkom konania. V rozhodnom období, resp. v období, ktoré mu bezprostredne predchádzalo, obžalovaná skutočne bola niekoľkokrát vyzvaná súdom k tomu, aby dobrovoľne rešpektovala neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s jeho dcérou. Obžalovaná sa však v čase realizácie styku otca s maloletou v prvý aprílový víkend roku 2017 riadila, okrem neodkladného opatrenia, aj výchovným opatrením, podľa ktorého sa práve styk otca s dcérou v dňoch 31.3.2017 a 1.4.2017 mal uskutočniť za účasti psychologičky v Prešove. Podľa výpovede obžalovanej, táto postupovala podľa usmernenia svojho právneho zástupcu. Realizáciu výchovného opatrenia v uvedených dňoch obžalovanej potvrdila aj psychologička, ktorá konkrétny termín uskutočnenia výchovného opatrenia konzultovala priamo so sudkyňou, ktorá o predmetnom výchovnom opatrení rozhodla. Otec maloletej však vo výpovedi uviedol, že nepovažoval za potrebné reagovať na výzvu psychologičky RPPS, výchovné opatrenie zjavne nerešpektoval a sociálneho poradenstva sa nezúčastnil. Aj keď poškodený argumentoval tým, že podľa neodkladného opatrenia sa mal jeho styk s dcérou realizovať bez prítomnosti matky, čo by pri účasti všetkých troch u psychologičky nebolo splnené, súd poukazuje na to, že toto výchovné opatrenie bolo vydané tou istou sudkyňou, ktorá rozhodovala aj o neodkladnom opatrení a priamo v uznesení o nariadení výchovného opatrenia bolo poukázané na potrebu realizácie styku otca s dcérou za prítomnosti odborného poradcu. Súd tiež pripomína, že aj keď toto uznesenie súdu zo dňa 7.2.2017 bolo následne odvolacím súdom zmenené, naďalej bola ponechaná povinnosť oboch rodičov zúčastniť sa psychologického poradenstva, teda táto povinnosť nikdy nebola uložená len matke.

Podľa názoru súdu, za takejto situácie nemožno konštatovať naplnenie subjektívnej stránky trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia zo strany obžalovanej, a to že z jej strany došlo k úmyselnému konaniu spočívajúcemu v snahe zabrániť maloletej dcére v kontakte s otcom a tým mariť dotknuté neodkladné opatrenie aj pokiaľ ide o styk, ktorý sa mal uskutočniť dňa 1.4.2017. V dňoch 31.3.2017 a 1.4.2017 sa mal styk otca s maloletou čiastočne realizovať za prítomnosti odborného poradcu. Otec maloletej sa však aj napriek tomu, že bol prítomný na území Slovenskej republiky nezúčastnil výchovného opatrenia dňa 31.3.2017, čo malo za následok to, že zo strany psychológa bola konštatovaná neúčelnosť výkonu výchovného opatrenia v nasledujúci deň, teda 1.4.2017. Sudkyňa v rozhodnutí o nariadení výchovného opatrenia poukazovala na to, že nekomunikatívnosť a nevraživosť rodičov pri odovzdávaní dieťaťa pôsobí na psychiku dieťaťa negatívne a práve prítomnosť odborného poradcu v osobe psychológa mala napomôcť úspešnej realizácii styku. Otec maloletej však túto možnosť stretnutia s dcérou nevyužil a preto nemožno vyvodzovať trestnú zodpovednosť voči obžalovanej ani pokiaľ ide o styk zo dňa 1.4.2017, najmä vzhľadom na v tom čase existujúcu neschopnosť oboch rodičov vzájomne komunikovať.

Obdobná situácia existovala aj v období prvého septembrového víkendu od 1.-3.9.2017. V tomto čase okrem výziev k dodržiavaniu úpravy styku otca s maloletou, zaslaných obžalovanej ešte v roku 2016 a okrem samotného neodkladného opatrenia, platilo tiež výchovné opatrenie nariadené Okresným súdom Svidník uznesením zo dňa 27.10.2016 č.k. 4Em/1/02015-705 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 7.3.2017 č.k. 21CoE/9/2017-872 uložené na dobu 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu, teda od 20.4.2017 spočívajúce v povinnosti maloletej a jej rodičov podrobiť sa sociálnemu poradenstvu. Taktiež platilo uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 9.5.2017, právoplatné 31.5.2017, č.k. 9CoP/11/2017-1533, ktorým bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Svidník zo dňa 7.2.2017 č.k. 2P/16/2015-1280 vo výroku o povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu tak, že bola rodičom maloletej uložená povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu raz mesačne po predchádzajúcej písomnej dohode s psychológom v rozsahu 4 hodín mesačne po dobu 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Navyše Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 2.6.2017 č.k. 4Em/1/2015-950 rozhodol o odklade vykonávacieho konania o výchove maloletej E. A. C. do právoplatného skončenia výchovného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 27.10.2016 č.k. 4Em/1/2015-705.

Z výpovedí obžalovanej i poškodeného vyplynulo, že realizácii styku otca s maloletou dcérou v prvý septembrový víkend 2017 predchádzalo súdne pojednávanie na Okresnom súde Svidník dňa 31.8.2017,

na ktorom, resp. pred jeho začiatkom, bola vypočutá aj samotná maloletá E. A. C.. Vo svojej výpovedi sa mala maloletá E. vyjadriť v tom zmysle, že sa otca bojí a nechce ho. Samotné stretnutia otca s dcérou v nasledujúcich dňoch 1.-3.9.2017 sa neuskutočnili, čo obžalovaná odôvodňovala tým, že dcéra sa odmietala s otcom stretnúť, zostala v dome a len samotná obžalovaná túto skutočnosť oznámila otcovi pri bráne domu. Obžalovaná sa mala opäť odvolávať na výchovné opatrenie a ďalšie súdne rozhodnutia, ktoré však otec dieťaťa nebol ochotný rešpektovať a domáhal sa realizácie styku výlučne na podklade platného neodkladného opatrenia. Sám poškodený vypovedal, že sa v týchto dňoch už nesnažil vyhrocovať situáciu a potom ako videl prichádzať obžalovanú bez dcéry ani nevolal hliadku polície, ale rovno išiel podať trestné oznámenie.

Tým, že ani raz počas týchto troch dní otec svoju dcéru nevidel ani nepočul, nemal možnosť overiť si v akom stave sa nachádzala. Obžalovaná síce uvádzala, že otca pozývala do domu, ten to však nevyužil. Otec zas vypovedal, že sa striktnie držal neodkladného opatrenia, podľa ktorého mu matka mala dcéru odovzdať pred jej bydliskom a on do domu nechcel vstupovať, aby nevyhrocovoval situáciu. Takýto postoj otca je vzhľadom na vyhrotené vzťahy medzi rodičmi pochopiteľný a legitímny. To či maloletá bola skutočne na styk zo strany matky pripravená tak po fyzickej ako aj po psychickej stránke nebolo možné objektívne preveriť, pretože maloletá z domu ani nevyšla. Možno preto vychádzať len z výpovede obžalovanej a jej matky, ktorá bola pri maloletej počas tohto, ako matka vonku komunikovala s otcom. Obžalovaná síce vo výpovedi podrobne popísala, ako dcéru po psychickej stránke pripravovala na stretnutie s otcom, avšak táto časť výpovede si do značnej miery odporuje s ďalšími jej vyjadreniami, keď uvádzala, že po súdnom pojednávaní dňa 31.8.2017 neočakávala, že si otec bude nárokovať styk s dcérou, ale že maximálne dôjde ku komunikácii medzi nimi dvoma. Svedčí o tom aj jej e-mail zaslaný otcovi dňa 1.9.2017. Na druhej strane je však potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že aj podľa vyjadrenia samotného otca maloletej, sa v uvedenom období s dcérou už dlhšiu dobu reálne nestretával a tak je možné uveriť tvrdeniu obžalovanej, že dcéra stretnutia s otcom v tomto období odmietala a bála sa ho. Tento svoj postoj napokon mala maloletá vyjadriť aj na súdnom pojednávaní dňa 31.8.2017. Keďže posledné reálne stretnutie otca s maloletou bolo, podľa jeho vlastného vyjadrenia, ešte v roku 2014, je len prirodzené, že vzťah maloletej k otcovi bol v roku 2017 podstatne oslabený. Maloletá v tomto období vnímala svojho otca len v prítomnosti policajných hliadok a jej posledné spomienky na otca boli spojené s vyhrotenými konfliktnými situáciami voči matke maloletej, čo opäť potvrdil sám poškodený vo svojej výpovedi.

Existenciu takýchto vyhrotených vzťahov medzi rodičmi maloletej E. A. a ich neschopnosť vzájomne komunikovať ani v otázke realizácie styku otca s jeho maloletou dcérou, zjavne pozorovali aj sudcovia konajúci vo veci starostlivosti súdu o maloletú a aj vo vykonávacom konaní. Táto skutočnosť potom viedla k nariadeniu výchovných opatrení a k uloženiu povinnosti rodičom podrobiť sa sociálnemu resp. psychologickému poradenstvu. Navyše vykonávací sudca uznesením z 2.6.2017 rozhodol o odklade vykonávacieho konania o výchove mal. E. A. C., čím využil zákonnú možnosť urobiť takéto rozhodnutie ak je život, zdravie alebo priaznivý vývoj maloletého výkonom rozhodnutia vážne ohrozený. V tomto prípade súd v rámci vykonávacieho konania sledoval predovšetkým najlepší záujem maloletého dieťaťa. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nariadené výchovné opatrenie má svoje opodstatnenie, pretože týmto sleduje dosiahnutie zlepšenia vzájomnej komunikácie rodičov, ako aj oprávneného (otca) k maloletej dcére a dosiahnutie zlepšenia citovej väzby, aby maloletá sa na styk s otcom tešila a komunikovala s oboma rodičmi, teda vo vzájomnej prítomnosti, vrátane psychológa. Nie je taktiež pravdou tvrdenie poškodeného, že by výchovné opatrenie malo zaväzovať len obžalovanú a že jeho neodôvodnenosť sa prejavila neskôr tým, že bolo zrušené. Tak výchovné opatrenie zo dňa 27.10.2016 nariadené v rámci vykonávacieho konania bolo potvrdené odvolacím súdom so spresnením doby jeho trvania na 6 mesiacov a rovnako výchovné opatrenie nariadené B. G. dňa 7.2.2017 nebolo odvolacím súdom zrušené, ale zmenené s tým, že povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu bola uložená obom rodičom, teda nie iba výlučne obžalovanej. Súd je pritom toho názoru, že aj tieto rozhodnutia (rovnako, ako výzvy zasielané obžalovanej v rámci vykonávacieho konania) možno považovať za opatrenia v civilnom procese smerujúce k tomu, aby došlo k styku otca s maloletou v zmysle neodkladného opatrenia. V tomto období súdy sledovali prioritne záujem maloletej E., jej zdravotný stav a ohrozenie jej zdravia najmä psychického, v prípade necitlivej realizácie styku otca s dcérou. Tieto výchovné opatrenia však otec maloletej odmietol rešpektovať a tým sa v podstate pripravil o možnosť stretnúť sa so svojou dcérou za prítomnosti odborne spôsobilej osoby, ktorou je psychológ.

Opäť je preto súd toho názoru, že za vyššie popísanej situácie, kedy nebolo v rámci trestného konania vykonanými dôkazmi preukázané, žeby obžalovaná priamo maloletú negatívne voči otcovi ovplyvňovala, nie je možné konštatovať úmysel obžalovanej brániť maloletému dieťaťu v styku s otcom ani v dňoch 1.-3.9.2017.

Súd rovnako zdôrazňuje, že hodnotí situáciu a vzájomné vzťahy medzi rodičmi a ich maloletou v dcérou, i samotný postoj maloletej k otcovi, len v období, ktoré je predmetom obžaloby. Je zjavné, že tento stav sa vyvíjal postupne od roku 2013, resp. 2014 a postupne sa zhoršoval. Mnohé neuskutočnené stretnutia otca s dcérou, na to nadväzujúce trestné oznámenia na matku zo strany jej bývalého manžela, podávanie ďalších civilných žalôb, vzájomné vzťahy vyhrocovali do takej miery, že rodičia maloletej v roku 2017 neboli schopní akejkolvek vzájomnej komunikácie (k zlepšeniu komunikácie nepomohli ani výzvy k dodržiavaniu úpravy styku otca s maloletou dcérou, v ktorých súd neustále apeloval na oboch rodičov a povzbudzoval ich k vzájomnej spolupráci ohľadom realizácie styku s maloletou), výrazne sa zhoršil zdravotný stav maloletej a podstatne sa oslabil citová väzba dcéry k otcovi. Preto bola obom rodičom cestou výchovných opatrení uložená povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu s cieľom zlepšiť ich vzájomnú komunikáciu a prispieť tak k samotnej realizácii styku otca s dcérou, pričom sa sledoval hlavne najlepší záujem dieťaťa. Dôvodom nerešpektovania vykonateľného rozhodnutia i následnej nemožnosti jeho núteného vykonania môže byť i zdravotný stav maloletého dieťaťa.

Podávanie trestných oznámení zo strany otca za takejto situácie sa skutočne javí ako účelové, pretože v rámci civilného konania súd dospel k záveru, že vzhľadom na odmietanie kontaktu s otcom zo strany dieťaťa a vzhľadom na nevhodnosť násilného kontaktu otca s dieťaťom proti jeho vôli, je pre vytvorenie citového vzťahu medzi otcom a jeho dcérou, nevyhnutná pomoc odborníka. To sa napokon prejavilo aj v konečnom rozhodnutí vo veci starostlivosti súdu o maloletú zo dňa 9.4.2018, ktorým bol nariadený tzv. asistovaný styk maloletej s otcom, t.j. styk za asistencie a pod odborným dohľadom tretej, nezainteresovanej osoby, ktorá bude pri realizácii styku plniť predovšetkým úlohu kontrolného, poradenského a zmierlivého prvku.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané úmyselné konanie zo strany obžalovanej, ako jeden zo základných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Na záver súd považuje za potrebné dodať, že aj keď nemal za preukázané úmyselné konanie zo strany obžalovanej, obžalovaná si musí uvedomiť, že právom dieťaťa je byť vychovávané obidvoma rodičmi a že aj úloha otca je v živote jej maloletej dcéry veľmi podstatná a dôležitá a je potrebné, aby v tomto smere maloletú do budúcnosti v rámci psychickej prípravy pozitívne motivovala. Je úlohou obidvoch rodičov, aby dôsledne zväžili svoj prístup a svoje správanie a aby došlo k obnoveniu základnej komunikácie rodičov, ktorá prispeje k vytvoreniu možnosti pre otca stretávať sa so svojou dcérou.

Poučenie:

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Svidník.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať. Rozsudok možno napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Za obžalovaného môže podať odvolanie aj jeho zákonný zástupca a obhajca a u mladistvého tiež orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately.